

Tiñamos unha lingua para amar,
bebera auga de rosas nos poetas
do medievo lonxincuo, as máis selectas
cantigas de dicir e namorar.

Soubemos as palabras de voar,
herdanza das primeiras bolboretas
que zugaron na terra as cousas netas
antes de que estivese suxo o ar.

Apousamos nos labios tanta vida,
gardamos no querer tanta semente
mollada polo cuspe dos avós,

que arestora xermina ben cumprida,
aínda que aquel sol estea ausente.
É tempo de falarmos: somos nós.

O mundo era unha praia e ti volvías
de percorrer a nado o firmamento:
ecos doutras galaxias coma un vento
constelado de voces, profecías,

palabras como raios me traías,
velocidade en luz de tempo lento,
talismáns como estrelas de contento,
siderais aves brancas, cotovías,

cabelos de cometa alporizados,
sons de luceiros, sons extraviados,
cósmico po, astral orballo aceso,

xasmíns de sol , planetas isolados,
estraños alieníxenas varados
do fondo do teu ser, ¡ai, tanto peso!

a unha cordura que mo faga dano.

Que ti andas na terra e es a morte
e é a túa materia a mesma vida,
degrañada nos sonhos e moída
sempre na realidade que é máis forte.

Ouh, poema, engado, pasaporte
para o país da nada presentida,
onde todo é ausencia desmedida
porque a perda é a forza e o resorte.

Aínda así non me negues o teu peito,
que te quero de carne e lúa chea,
alugado a beleza e mais ao engano.

Non me deixes no mundo que é estreito,
que prefiro unha dor que me tolea
a unha cordura que me faga dano.

Primo Canello de Valbo
de Poésis, 2000
(ex-angue)

María Campo

(foto)